

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Alius similis calumniator similia passus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

igne torqueat, quem alijs excitatis; immò optatis. Nec refert, siue ignis is sit, siue aliud elementum, aut bellua deuorans; quæcumque mala vos alijs paratis, scitote etiam paria pro vobis sufferesse: immò illa ipsa in vos posse reuerti. Nam ouum ouo tam simile non est, quàm historiæ modò recitatæ, seu historia, seu fabula, ex Italico auctore ferè verbatim huc apponeada, in documentam calumniatorum, licet ea pœnam ignis non contineat, sed bestiarum.

VI.

Ioan. Baptist.
Girald. Cin-
thius Heca-
tomithorum
part. 2. decad.
8 Nouella 6.
fol. 335. Ve-
net. 1584. 4

Selimo Constantinopoli Turcis imperitante, captus à Piratis Lamprinus adolescens quidã cum formâ, & corpore elegans, tum animo ad omnem virtutem excultus, eidem Tyranno vt mancipium muneri est datus. Qui Tyrannus etsi truculentissimus aliàs vitam extorquere captiuis Christianis soleret, generosa tamen indole commotus vitæ ei gratiam obrulit, si eiuraret Christum. Erat tum annorum XV. oriundus ex Corfu, ac quòd tenerâ ætate rerum careret experientia, nec ita quæque suis momentis metiretur, ingenti terrore perculsus, & præsentis necessitate adductus imminentis horrendi supplicij metu, si aliter faceret, externo cultu subscriptorum se Machumetanigenarum superstitioni finxit, in animo soli Christianorum interim Deo facturus sacra, quoad melior adspiraret aura. Hoc facto, vt elegantia, ita gratia in dies apud herum creuit, quod multis, qui iam olim in aula seruebant grande peperit cordolium. Erat inter cæteros Zelimus quidam, quem ita exosum habebat Selimus, vt de illo interficiendo cogitaret; hic Zelimus aduertens, quàm bono apud Selimum loco esset Lamprinus, eo patrono se receptum in gratiam obtinere posse confidere cœpit, quare illum compositissima ad omnem submissionem oratione rogauit, vt, quando ab Imperatore nihil non facillimè posset obtinere, antiquo dignitatis pristinae loco, reddere ne grauareretur, quo excidisset, secretarij nimirum cubicularis; promittens, se gratiam, quàm posset maximam beneficio huic immortalis redhibiturum. Erat eius ingenij Lamprinus, vt in perditis eum diem, & horam sibi numerandam arbitraretur, quæ non obsequium alicui gratificatus fuisset, quare liberaliter promissit, si quæ re patronum eius agere posset, haudquaquam intermissurum occasionem; nec multò post eam factus, tam strenuè

rem

rem eius egit, vt pro fratre melius facere non potuisset. Calorem tantum admiratus Selimus, nescis tu, bone, quid petas, ait. Eâ enim est malignitate naturæ Zelimus, vt sperari ab eo nil boni quicquam possit, ac quamquam montes polliceatur aureos, plumbeum non præstabit teruncium, id quod multiplici me iam dudum docuit exemplo, inde plures mihi sunt & graves causæ, cur inuisum habeam atque exocer. Ne tamen tibi, quem tantopere diligo, rusticè aliquid negasse videri queam, Esto sanè in tuam gratiam, reddo illum officio, quamquam animus iam prælagiat, cessurum id in vtriusque nostrum grande & exitiale malum, ni Deus auertat. Senties, & vtinam vel maximâ calamitate tuâ sentias, spem de ipso à te conceptam turpiter esse falsam, promissa ventis tradita, pessimam tibi relatam gratiam. Lamprinus his omnibus nihil motus, vbi gratias egit, Zelimum Imperatori stitit, qui disertis verbis ei denuntiauit, non alterius ope, quàm Lamprini eum patrocinio dignitati esse restitutum; daret ergò operam, vt memor beneficij, ita se gereret, ne neutrum pœnitere posset: id quod se accuratè facturum appromisit. Magnæ sæpe, spes vna, facit promissiones; quæ, vbi res habetur, abeunt in obliuionem. Vnde & Zelimus, ne vllum in aula & gratia Principis priorem haberet, vbi primùm sibi persuasit, non malo se esse, apud Selimum loco, continuò consilium agitauit, quibus machinis efficeret, vt gratia Lamprinus excideret, & dederetur neci. Multa secum ad id efficiendum volutauerat, excogitaueratque, sed nullis se profecturum aliquid sibi poterat persuadere artibus, quòd ita in amoribus Selimo Lamprinum esse ægrescentibus inuidia oculis videbat: tandem tamen hanc stropham adinuenit. Erat inter Vxores Selimi Tamulia quæpiam principe loco, quam ad insaniam diligebat: Ortu illa quidè Christiana, cæterum, quòd à piratis ex Corfu abducta, in eius potestatem venisset, & ob formæ elegantiam haud displicuisset, vt vitæ consuleret, multoties à Tyranno sollicitata, itidem in speciem, omisso Christo, Machometigenis religione accedere se simulauit.

Huius curam Selimus fidiissimo sibi, vti credebat, Lamprino credidit, imperans, vti non aliter atque oculos eam suos obseruaret & coleret; id quod se facturum diligentius propensissimè

simè stipulatus est: eoque magis, quòd sorore eam esse suam cognitum haberet atque perspectum, videlicet eodam aliàs fato anno superiore Byzantium raptam à piratis, quo ipse fuerat: unde & fiebat, cum Tamulia etià non nesciret ipsè se cum eo parentibus genitam, vt agerent inter se confidentissimè, ac deliciasentur, nemine interim quopiam altero conscio, tam arctam sanguinis necessitudinem intercedere.

Ex hoc tam hilari, & libero agendi inter se modo sementem cepit Zelimus inuidiæ, & odij, nactusque materiem cudendæ exitialis fabre Lamprino. Nam cum veluti Selimi secretarius, illi aliquando confidentius colloqueretur, eò diuertit orationem, vt diceret, à magnatibus maligno fato sæpenumero reijci famulorum fidissimum quemque, & officio dimitti, cum è contrario ignauissimi quique maxima quæque apud eos possent, & ad summos honorum gradus prouherentur, qui res interim infidelissimè administrarent, atque huius rei exemplum, vt non longè abiret, peti posse ab Lamprino, quem ex capto, & capitis damnato Selimus in tantum dignitatis fastigium extulisset, vt quod vnum ex mortalibus haberet expetitissimum, charissimumq; Tamuliam ipse fidei commiserit, quid autem dein? Responderetne expectationi, & tot ac tantis Principis sui beneficijs? imò verò per summum scelus ita cum ipso agere Tamuliam, vt si maritus esset, nec dubitare se venisse illum in partem tori Imperatoris, nisi fortè illa iræ tuæ furores extimescens, facinus quo minùs perpetratum sit obstiterit. Hic Selimus, vide quid dicas ait. Scis quantis nominibus Lamprino sis obstrictus, quidquid es, ac quantus es, ipse es, ipse beneficio non solùm spiras, sed in amicitiam nostram admissus palatinis facilè omnibus antistas. Et benefactorem tuum tantum, tam mihi fidum, tam charum, de re tam turpi ac nefanda apud me audeas sagillare? quem si etiam grauissimè deliquisse haberes compertum, vel cum vitæ tuæ periculo supplicio deberes subducere, nunc vltro carnificinæ obrudis, & quod crudelitatem transcendit, innocentè, nam qui de obiecto adulterio conuincens? cui Zelimus: si eius dumtaxat obligationis, quæ mihi cum eo intercedit, rationem habere liceret, equidem silentio hoc erratum & amici, & patroni maximè obruissem. Nunc, cum me

pluri-

pluribus, & potioribus nominibus Maiestati tuæ obstrictum intelligam, nec potui, nec debui intermittere ad te referre ea, quæ ignorata cum summo dedecore irreparabilem tibi cladem poterant adferre, præsertim cum perfidia tanta pro summâ fide habitata summis laudibus à te sit deprædicata, & tantum non sublata in calum. Cum contra contenderet Selimus, ad se signum hæcenus nullum libidinosæ proterviæ peruenisse, sed talem se præstitisse Lamprinum, ut ne optare, aut fingere potuerit aut voluerit castiorum. Nihilominus, his auditis, Zelimus propositum vrgens, nam quid miri sit, inquiebat, si exterus, & religionis nostræ hostis os tibi sublinat! obsequium se Deo præstiturum existimabit, si male tibi facere possit: iniurias tibi à se illatas summam gloriam interpretabitur. Quid, quod Tamulia ut eiusdem religionis, ita & patriæ esse perhibetur? Sic quando tu totam esse tuam tibi persuades, in consortium non invita receptura est suum ciuem, quid si mater fiat? quid si tu curruca aliena educes pignera? quid si spurij illi, te senescente, imperium sibi vendicent Orientis? Et quæ cum matris lacte suxere popularibus nostris vel instillent, vel obtrudant Christianæ superstitionis deliria? quæ quanti sint momenti, equidem tibi, Imperator, expendenda relinquo. Auditis hæc suspicio orta est in animo Selimi; fidem tamen tribuere noluit prius, quàm signum quoddam ac vestigium facinoris ipse deprehenderet, neque enim amoris magnitudo, quo æquè Tamuliam, ac Lamprinum prosequeretur, præcipitare feralem sententiam sinebat; utque certi aliquid de ijs concluderet, obstare beneficiorum erga eos multitudinem, quæ eos sibi devinxerat, sentiebat. Itaque conuersus ad Zelimum, Quod si calumniatum esse te deprehendero, stomachabundus exclamat, Ea supplicia mansura infelicitatem tuam scito, quorum acerbitas ijs experiunda erit, si proditoriè, aut perfidè mecum eos egisse comperiam. Argum agam, & si quod scelus est in apertum producam; ubi nullum erit, senties, & quidem proximo malo tuo, quàm mihi displiceant erga benefactores ingrati. Obtulit ille corpus, & sciens falleret, dolouè malo inuidiam conflaret Lamprino, supplicio vel Phalaridis tauro immaniori. Imbiberat jam tot calumnijs venenum zelotypus, & quiduis, quod diceret ageretue
Lampri-

Lamprinus, in deterius rapiebat. Ita crescente in dies suspicione, factum, ut cum alia pertractaret cum Selimo Zelimus, is ultro de Lamprino sermonem inferret, ac se nunc demum intelligere affirmaret, quod spectarent familiares congressus Tamulix, & Lamprini. Nam ut mordicus tori fidem obseruaret Tamulia, vero tamen simillimum sibi videri, Lamprinum illi, plus quam sit necesse, familiarem. Sed diespiter me perducit, exclamabat, nisi atrociter luet subfessor thalami nostri, indignus, qui pereat ab humana manu, lacerabitur à feris. Incredibile dictu est, quam audire hæc iucundum fuerit Zelimo, confirmanti Dominum, ut si posset, crudelius etiam scuiret in Mœchum.

Erat Selimo viuarium diuersis refertum bestijs, ut leonibus, pantheris, tigrilibus, quas gratissimo subinde inter se spectaculo committebat. Huius mansuetarium cum ad se accersiuisset, imperavit, ut, sicut erat, leonibus deuorandum obijceret, quemcumque vesperi ad ipsum amandasset, rogaturum, *An executioni mandasset, quæ Imperator ei dedisset in mandatis?* Leontarchus, ne paria cogere perperet, memori mente imperata reposuit, & Orco futuram victimam est præstolatus. Subinde Selimus cum Lamprinum ablegasset ad Leontotrophum, quæ siturum, num quæ imperator ei dedisset in mandatis, perfecisset, nescio quæ insolita hominem incessit religio, reputantem secum insolite legationis insolentiam, hominis in aula in paucis spectati ad homuncionem è plebis sentinâ: eapropter animo aliquid mali præfagiente, secessit in frutetum. Et cum in genua se precabundus abiecisset, versis ad cælum oculis sic Deum cœpit compellare. *Scis ô Cardis, gnoscas, animi imbecillitate eò (prò dolor!) me abreptum, ut cum tua sacra medullitus sola venerer & amplectar, sacrilego fuce me Mahumeto quoque addidum ausus sim simulare. Cortè numinis tui veneratione numquam excessit pectore, neque animus præter te quemquam adorauit, ut par est, Deum. Quare demississime flagito & obtestor, ut calamitosâ illa fragilitate mea insuper habita ne dedigneris clementi me respicere obtutu, & si quod me ex imperio heri, quo nunc per fungor, manet infortunium, id benignè auertere. Quin verò & rimam pandis, per quam è turpissima hac seruitute euadam? ut, excusso Mahumeto, palam possim præces tibi allegare, vis nunc miser in secreto, te conditorem assertoremque*

meum pronissimo assensu adoro atque veneror. Subinde amuleto sacrosanctæ Crucis frontem, & pectus obarmatus, quò destinatus erat, pergere institit. Porrò haud aberat Zelimus, cùm Selimus mandata dederat Lamprino, quare cùm ad summam votorum desideria tandè sua tendere intelligeret, nihil prius habuit, quàm ut ad leonum caueam, & ipse quoque contenderet, hostilique sui internecione tristissima crudeles pasceret oculos, & si ita daretur occasio, ad maiorem rabiem leones inhortaretur. Illico ergo & ipse se quoque dedit in viam, ac dum precibus tempus exigit Lamprinus, Zelimus prior leontarcho occurrens sciscitatus est, Ecquid mandatis Imperatoris paruisset? ille, qui catharma futurum trito calle manebat, vbi symbolum inaudit, quod à rege morti sacratum leonibus addiceret, protinus hominem inuasit, & nequiquam reluctantem bestijs lacerandum obiecit, nec potuit eum multoties imploratus seruare Mahomet, nec truces minæ, nec submissæ preces, nec amplæ pollicitationes, nec pro quo erat succedanea victima, Imperatorio iussu carnificinæ Lamprinus iamiam adfuturus, quin ita foedè tractaretur, ut Pentheus, Absyrthuse mitius sit habitus. Iam sèpulchrum nactus erat ingratus Zelimus in leonibus, cùm aduenienti Lamprino Leontarchus, nempe rescire cupis, inquit, an Cæsaris imperio perfunctus sim! Et annuentem illum ad caueam duxit, ossiumque reliquias cum infelicis tabo, deinde & vestes quoque ostendit, addiditque, summa eum vociferatione contendisse, non se, sed Lamprinum, quemdam, ut belluarum ingluuiem saturaret submissum; præstolaretur igitur tantisper; mox adfore: se hæc insuper habuisse, & potius Cæsaris imperium, quàm huius tergiuersationem, & infidiola lamenta curasse. Ex hisce haud difficulter didicit Lamprinus, & scelus in authorem recidisse, & miseratione divinâ votorū se suorum factum esse compotem, quare actis Deo gratijs statuit se in Christianâ libertatem asserere. Solitus erat aliàs animi subinde gratia domitare Asturconem Imperatorium, quò ipse utpote velocissimo utebatur, cùm pugnas ferarum spectatum concederet, hunc fugæ suæ aptissimum iudicavit. Ergo vbi causatus mandatum à Cæsare, eum conscendit, ac nemine interpellante, ad Christianorum fines in Sclauoniam tetendit, quò vbi venit, nihil

F f f

habuit

habuit antiquius, quàm Ecclesiæ Orthodoxæ vt reconciliaretur. At Selimus, qui nihil dubitabat Lamprinum à Leonibus deuoratum, cum desideraret Zelimum, nec quisquam, quid eo ageretur, rationem posset reddere, rei insolentiam haud modicè est miratus. Interiectis diebus nonnullis sterni equum iussit, vt Ferarum pugnis intenderet, iat strator se illum pronuper Lamprino cessisse respondit, qui principis eum nomine sibi cedi voluerit, ardui negotij expediendi causa. Obstupescens Imperator si viueret Lamprinus, Equem ergo Leonotrophus se is obiecisset, est percontatus? cui ille, cum videlicet, qui primus ex se sciscitatus esset, *Num qua ab Imperatore habuisset in mandatis, effecisset, Zelimum;* idque se eidem Selimo per paulò post superuenientem Lamprinum significari curasse. Mox Selimus haud absurdè est suspicatus, per calumniam structas esse à Zelimo Lamprini vitæ insidias, atque utique sanguinolentum animum, oculosque dum illius carnificina exaturare conaretur, ipsum cecidisse in foueam, quam innocenti effoderat, diuinæque prouidentiae sapientissimam adorans dispositionem non potuit non vehementer commendare, ingratisimum bipedum ingrati animi dignum retulisse pramium. Sparserat iam longè lateque fama, ob id, quòd Tamuliæ pydicitiæ insidiatus fuisset Lamprinus, Imperatoris imperio ad bestias damnatum, & ad ipsius quoque Tamuliæ aures pertulerat, quæ haud parum mœsta, ob fratris lanienam, tantò postea magis exhilarata fuit, vbi, quod factum erat, reipia intellexit. Nam postquam domum venit, Lamprinus ipse, vt mendacium refelleret, honorisque indemnitati consulere, scriptis ad Selimum litteris, per calumniam famam suam arrosam est questus, de quo ne dubitandi locus esset, nolle se ipsum ignorare assererat, Tamuliam ipsidem esse parentibus prognatam, quos ipse pro suis meritò agnosceret, & veneraretur. Cum verò sibi constaret de iniquissimè se apud eum traducto, & capite suo in periculum adducto, coactum fugâ sibi consulere equi beneficio, quem ne aut fidei defuisse, aut quicquam alienum surripuisse posset argui, cum hisce Domino remittere. Acceptis litteris, & agnitis à manu Lamprini, Selimus rogauit ex Tamuliâ, Equæ ipsi necessitudo intercederet cum Lamprino? Non alia, ipsa respondit, quàm sororis cum fratre, meque

neque enim diffiteri possum, fratrem illum esse meum, quo audito, duplici ex capite dolere cœpit Selimus, quod & perperam fidem improbissimo susurrioni adhibuisset, & interim fidelis ministri officiositate excidisset: cumque nihil non industria adhibuisset, ut domum reconcilaret, frustra tum fuit. Vbi autem nequij id homini persuadere, admirabili in barbaro urbanitate, & donis coluit multis. Et verò non perfunctoriè est cohortatus, ut quam sibi integritatem, & fidem præstitisset, eam, cuicumque tandem domino operam addiceret, præstare neu omitteret. Post paucos menses, cum mortuus esset Selimus, Tamuliam magnarum opum reliquit hæredem, quæ pertæsa Mahometanismi, & cupida Christianismi, de eo certiore fecit fratrem, maximo opere obtestata, ut se conveniret, & ad suos abduceret. Hic, impetrato ab Solimanno Selimi successore comæatu, Constantinopolim veniens in patriam auexit sororem, quæ temporalium rerum satur Monacham induit, & quarum Domina erat diuitiarum, fratri transfudit, qui lautè ipsi necessaria & socijs Virginibus subministravit, ut cœnobium redderetur sanè opulentum. Atque ita malignus, ingratusque calumniator miserè periit, Lamprinus seruitute exemptus abdicavit se superstitione, liberavit sororem, & cum ea in Orthodoxa religione multo dehinc tempore felicissimè prouixit. Huc vsque Ioannes Baptista Giraldus: quæ si ad suprâ memoratæ historiæ imitationem à calcaria ad caueas bestiarum tracta sunt, & Poëticè narrantur; tamen ingenium calumniæ, pœnamque talionis ad viuum depingunt: quod vitium nullis fati vel historijs, vel fabulis potest castigari. Nunc ad ignis elementum reuertamur, ut ijdem vrantur magis, qui calumniantur.

Compluti Ioannes Lucena pius sacerdos dum, comite Ignatio Societatis IESV authore, stipem corrogat, homo nobilis, vtroque conspecto, & cognito ex Lucena, quem in usum elemosynæ cogere; reprehendens eum, quòd id hominum genus foueret; gravem stomacho, elata voce, & multis audientibus, Male ego incendia peream, inquit, nisi iste (Ignatium demonstrabat) meretur incendium. Dicitur, factum. Nuntius eodem die perfertur, natum Carolo Quinto Casari filium (is fuit Philippus postea rex Hispaniarum, appellatus

VII.

Nicol. Oeland. in hist. Soc. IESV t. 1. lib. 1. u. 57.

Ffff 2

ue 60